

Kötetek sorozata után is maradt megíratlan interjú

KAPOSVÁR Lőrincz Sándor: pedagógus, népművelő, újságíró, családapa, nagypapa... Lehet, hogy nem ezt a sorrendet állítaná fel, mert mindig az adott feladatra koncentrált. Írásain keresztül is igyekszik tanítani, ám ha körülveszi népes családja, három unokája, akkor rájuk figyel teljes erőbedobással. A közelmúltban jelent meg huszonhetedik kötete, de már újabb könyverveken gondolkodik.

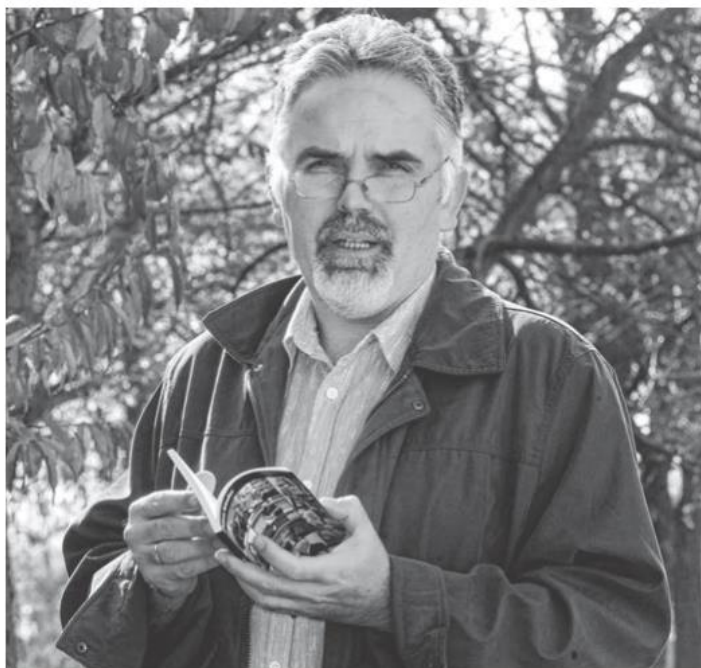
Turbéki Bernadett
sonline@sonline.hu

– Tanító-népművelő diplomát szerzett Kaposváron. Talán ebből fakad, hogy írásain keresztül is neveli az olvasót, hiszen már a feltett kérdésekben is számtalan információ rejlik...

– Első generációs értelmiségi vagyok, s talán éppen ezért oly meghatározó számomra a népművelői attitűd, de leginkább Isten szándékát érzem pályám során, hiszen nem véletlenül állított erre az útra. Simone Weil szavaival vallom: „Csak közvetítőnek lenni (...) az üres lap és a költemény között...” Több mint 30 éve a tanítóképző főiskolán olyan tanáraink voltak, akik tudásuknak és személyiségüknek köszönhetően magunkkal ragadtak bennünket. Három év alatt nemcsak a tananyagot sajátították el velünk, hanem tartást is adtak, és értékpartiságot. A főiskolai könyvesboltban, ahova rendre betértem, bámulatos kínálat várt. Négyezer kötetes könyvtáram alapjai ebből a korszakból valók. Mai napig nem tudok úgy elaludni, hogy ne vennék könyvet a kezembe...

– Tájékozottsága nem mindennapi. Mintha régről ismerné a riportalanyait...

– Váratlanul is adódhat olyan helyzet, amikor jó riport születik, de amikor van rá idő, akkor kötelességünk felkészültnek lenni. Az értő olvasó képes a sorok között is olvasni, így egyfajta szerzői orientációval is szembesülhet. Az interjúalany a fontos, nem az újságíró;

Lőrincz Sándor: az élet kínálja a történeteket

Fotó: Kovács Tibor

jóllehet egy-egy kérdezz-felelek koncentrált figyelmet igényel. Kercza Imre, a Somogyi Hírlap néhai főszerkesztője egyre megtanított: miként lehet süriteni-tömöríteni. Akkoriban egy kicsit fájt az olykor drasztikus beavatkozás a kéziratba, de évtizedek távlatából már komoly hasznát veszem. A véleménynyilvánításra pedig a legjobb lehetőség a jegyzet, a publicisztika, amikor a szerző saját szemüvegén át láthatathat eseményeket, összefüggéseket.

– A megyei önkormányzat által megjelentetett Somogyból indultak... című riportkönyvében csupa híresség vall gyermekkoráról, pályájáról, és olyan titkokat árulnak el magukról, amelyeket eddig talán csak közeli hozzátartozóik tudtak róluk.

– A kötetben szereplő interjúk egyike sem felkérésre készült; az általuk képviselt értékek által váltak szimpatikusá

számomra. Hálás vagyok Istennek, hogy bízalomra bizalommal feleltek, s így bátran faggatózhattam. Hitükről is, amelyet még napjainkban is sokan magánygyeként kezelnek, ám inkább személyes közügyként kellene. A somogyi születésű Bencze Ilona, Bertók László, Boross Péter, Ivancsics Ilona és Varga Imre is vallanak hitükről, istenkeresésükről...

– Egy másik kényes téma is a felszínre kerül: a szegénység, a

szegénység kérdése. Ám valahogy mégis optimistán szemléli a világot a könyvben megszólalók többsége.

– Többen emlékeznek nehéz gyermekkorukra, ám vallják: a magyarokra jellemző búskomorságból ki lehet törni, a sebek nyaldosása nem vezet sehova, legfeljebb apátába, depresszióba dönt. A már égi íróasztalnál ücsörgő-iddogáló, Barcsról induló jeles költő, Veress Miklós hányattatott gyermekkorának köszönhető számos gyönyörű

A magunk cseppjét a világoceánból

Lőrincz Sándor Bertha Bulcsú-díjas újságíró az elmúlt huszonöt évben számos, zömmel somogyi vonatkozású kötetet írt és szerkesztett; két éve A magunk cseppjét a világoceánból című könyvével Jókai Anna Kossuth-nagydíjas írónak állított emléket. Az Ige

mérlegén című kötetében sok szereplős beszélgetése olvashatók – hitről, hivatásról, 56-ról, irodalomról, színházról, gyermekvédelemről és szociális ellátásról. Több díjjal és kitüntetéssel ismerték el munkáját; 2016-ban Magyar Ezüst Érdemkeresztet kapott.

anyavers, de Pogány Juditnak is bőven jutott kislánykori seb és családottság, amelyekből mai napig építkezhet a színpadon. A nagybajomi gyökerű Boross Péter kilencven fölött is briliánsan fogalmaz, a síófoki kötődésű Varga Imre nemzetközi híró szobrászművész szintén sokáig friss maradt szellemileg, de van mit tanulnunk a Törökpápanyból induló Szakály Sándor történetprofesszortól éppúgy, mint az egyik legtermékenyebb írónktól, a szilvásszentmártoni származású Lőrincz L. Lászlótól, vagy a taranyói születésű Druzsina Ferenc irodalomtörténészről, az ELTE egykori rektorhelyettesétől is.

– Huszonhét könyvvel a háta mögött azt sejteti, hogy nem tud karba tett kézzel ülni. Mi készül?

– Az élet kínálja a történeteket. Szívesen írnék továbbra is kiemelkedő életutat bejárt személyekről, de vonz a szociográfiai elemekkel tarkított riportok sora is, melyekben a kereszthordozás mellett a derűnek és a humornak is jutna hely. A somogyi aprófalvakban, amelyek az elmúlt évtizedekben még nem vetettek le teljesen régi ruháikat, számos egyszerű öslakos beszélhetne múltóról, megmaradásról, hiszen látásmódjuk semmivel sem értékteletlenebb ismert embertársainknál. Sőt sorsukban még inkább tetten érhető, hogy a természetfeletti a természetesen épít. Régi vágyam, hogy a kegyelem erőterében címmel egyberostáljam egyházak és világiak portréinterjúit, de a Kairosz Kiadó „Feltett kishazák” sorozatába Nagybjajomot követően ígértem egy kéziratot Szennáról is, s ezen kívül szívesen folytatnám az anxiászorozatot; Vésés és Balatonszárszót már megírtam, de rajtuk kívül szerencsére bőségesen akad még számos, kötetbe kíváncskozó somogyi település. A lokálpatrióta szív mellé talán lehetőség is adódik majd.

Látogasson el hírportálunkra!

SONLINE.hu